

Justitsministeren: Man har bebreidet mig min Traværelse ved denne Sags tidligere Behandling; derfor ønsker jeg at afgive en Forklaring, uden dog at ville deeltage i Discussionen. Netop for ikke at faae Udseende af at ville udøve den mindste Indflydelse paa Thingets Beslutninger, har jeg holdt mig borte fra Sagens tidligere Behandling. Jeg anseer nemlig Samtykkets Meddelelse for et reent indre Anliggende for Thinget. Heller ikke for Realitetens Skyld har jeg følt mig opfordret til at være tilstede; thi jeg vilde ansee det for aldeles usforvarligt, om jeg paa Regjeringens Vegne havde unbladt Paatale af saadanne Paastande som de, der ere Gjenstand for nærværende Sag, i Særdeleshed under de da stedfindende Tidsforhold, hvad jeg forøvrigt ikke nærmere skal gaae ind paa at udvinkle. Med Hensyn til de stillistiske Bemærkninger, der ere gjorte om min Henvendelse til Thingets høitagtede Formand, skal jeg gjøre den Bemærkning, at jeg fremdeles ikke formaaer at indsee, hvad Urigtigt eller mindre Passende der er i, naar jeg „tjenstligst“ — det vil sige „i Embedsmedfør“ — „tillader mig at anmode Hr. Formanden om uopholdeligen“ — det vil altsaa sige: uden Ophold, strax, hurtigt, saasnart som muligt — at foranledige, at en Sag bliver foretagen, som ikke taaler Ophold; eller, som det hedder, at foranledige, at Folkethinget . . . meddeler Samtykke til“, det vil sige, at give Thinget Anledning til at give sit Samtykke, at drøfte den Sag, med Hensyn til hvilken Samtykket forlanges. Jeg troer derfor, at Mange med mig ville være enige i, at det havde været helbigere, om dette Samtykke, saafremt det gives, havde kunnet meddeles tidligere end umiddelbart før en langvarig Standsning af Sessjonen. Det Ophold, som Sagen har lidt ved den imellem Udvalget og Ministeriet stedsfundne Brevveksling, har, efter hvad jeg har Anledning til at troe, ikke været foranlediget ved nogen Forsømmelse af Ministeriets Underordnede. Disse Bemærkninger ville formoentlig godt-

gjøre, at der ikke er vist nogen Uopmærksomhed mod det høie Thing, og at endmindre nogen saadan har været tilfattet. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og overlade den videre Discussion til Thingets Medlemmer.

Ordføreren (Klein): Jeg skal tillade mig først at gjøre en Berigtigelse af et enkelt Punkt i Udvalgets Betænkning. Det hedder nemlig, at det var under den 28de forrige Maaned, at Udvalget henvendte sig til Justitsministeren med den Skrivelse, som derefter findes aftrykt, men det er ved en Feiltagelse, at der er kommet til at staae den 28de istedetfor den 29de October, paa hvilken Dag Skrivelsen blev udsærbiget. Forøvrigt anfører jeg dette kun for en Ordens Skyld; thi i og for sig ere disse Dateringer ligegyldige; der har ikke kunnet være Spørgsmaal om at lægge nogen Vægt paa dem, og navnlig har man fra Udvalgets Side ganske sikkert været enig om at anerkjende, at der fra Ministeriets Side med Hensyn til Besvarelsen er vist al den Hurtighed, som man med Billighed kunde ønske og forlange. Hvad Sagens Realitet angaaer, troer jeg at kunne henvise til Udvalgets Betænkning, som jeg tør forudsætte, at det høie Things Medlemmer have gjort sig bekendt med; det forekommer mig, at deri er tilstrækkeligt udviklet, hvilke almindelige Betragtninger Udvalget har anseet det for rigtigt at gjøre gjældende ved denne Leilighed, ligesom ogsaa, hvorpaa man har troet at kunne støtte, at man uden Hensyn til disse almindelige Betragtninger har maattet ansee det for rigtigt i dette Tilfælde paa Grund af Sagens særegne Beskaffenhed at indstille til Thinget, at det begjærte Samtykke gives, idet man dog, som Thinget vil see, har troet at kunne faae Beslutningen affattet saaledes, at man hævede det Princip's Gyldighed i Almindelighed, som det rigtignok forekommer Udvalget at være særdeles vigtigt og nødvendigt at fastholde, nemlig at det fra Ministeriets Side bør opgives, hvori den Forbrydelse bestaaer,